

ת"פ 29883/08/15 - מדינת ישראל נגד דימטרי גלפה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 29883-08-15 מדינת ישראל נ' גלפה

בפני
בעניין: כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דימטרי גלפה

הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת הריגה לפי ס' 298 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 וכן בעבירות נלוות נוספות וזאת בהקשר לתאונת דרכים בה נהרג חברו של הנאשם, ד.ג. (להלן: **המנוח**), בן 24 שנים במותו, אותו הסיע הנאשם על קטנוע עליו רכב.

עיקרי הכרעת הדין

2. האירוע הטראגי התרחש בתאריך 00.00.14 בסביבות השעה 21:00. אותה עת רכב הנאשם על קטנוע במנהרות הכרמל במהירות של 144 קמ"ש, מקום בו המהירות המותרת הינה 80 קמ"ש. הנאשם הרכיב על הקטנוע במושב מאחוריו את המנוח. כ 500 מ' לפני היציאה ממנהרות הכרמל באזור הצ'קפוסט, בהגיע הנאשם לעקומה קלה שמאלה, איבד את השליטה על הקטנוע וסטה ימינה לעבר המדרכה בצד ימין של הכביש. הקטנוע פגע במדרכה, הנאשם והמנוח נזרקו מהקטנוע ונחבלו, כאשר מותו של המנוח נגרם מחבלה בראשו.

3. לא היה חולק בדבר אחריותו של הנאשם לתאונה ולמותו של המנוח. יריעת המחלוקת היתה האם הנאשם אחראי להריגתו של המנוח, או שמא הוא "רק" התרשל. כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין סברתי שהאפשרות הראשונה היא הנכונה.

4. במהלך שמיעת הראיות הגיעו הצדדים להסכמות דיוניות-ראייתיות, לפיהן מהירות הקטנוע עובר לתאונה היתה, כאמור, 144 קמ"ש (בכתב האישום נטען כי זו היתה לא פחות מ 153 קמ"ש) וכן הוסכם כי המהירות המותרת בקטע הכביש הרלוונטי היתה 80 קמ"ש (בכתב האישום נטען ל 50 קמ"ש). נתונים נוספים עליהם לא היה חולק היו כי הקטנוע עליו רכבו הנאשם והמנוח (קטנוע בנפח מנוע של 400 סמ"ק) היה ללא "טסט" וללא ביטוח (הגם שהיה במצב תקין ולא נטען כי היעדר ה"טסט" היה רלוונטי לתאונה) וכי הנאשם לא החזיק ברישיון נהיגה המתאים לסוג הקטנוע (הנאשם החזיק ברישיון נהיגה לקטנוע בנפח מנוע עד 125 סמ"ק).

5. בהכרעת הדין ציינתי כי הסיווג בין עבירת גרימת מוות ברשלנות לבין עבירת ההריגה, הינו בסופו של יום סיווג נורמטיבי שלעיתים אינו פשוט, אך בה בעת אין בכך להוביל למסקנה שיש לשנות את "מיקומו" של המקרה שבפנינו לצד האחר של הקו המפריד בין העבירות. אחת מטענותיו העיקריות של הנאשם, בניסיונו לשכנע כי יש להרשיע "רק" בעבירת הרשלנות, היתה כי למעט המהירות הגבוהה לא נלווה לאירוע "רכיב נוסף" המקנה לו את החומרה המצדיקה את הרשעתו בעבירת ההריגה. דחיתי טענה זו והפניתי לנתונים הבאים אשר מטילים את הכף לעבר עבירת ההריגה: ראשית, שאין מדובר במהירות גבוהה "סתם" אלא במהירות של 144 קמ"ש - הרבה מעבר למהירות המותרת במקום; שנית, כי הנאשם רכב על קטנוע, ובניגוד למכונית בה לעיתים מהירות גבוהה אינה מורגשת, לא ניתן "סתם כך" לרכוב על קטנוע במהירות של 144 קמ"ש. ציינתי כי עצם הרכיבה על קטנוע במהירות שכזו מהווה "השתוללות" כשלעצמה; שלישית, הנאשם הרכיב את המנוח מאחוריו ובמצב דברים זה היה מודע כי יכולתו לשלוט על הקטנוע מוגבלת ואינה נגזרת רק מיכולותיו שלו; רביעית, הפניתי להלך הנפש של הנאשם בדבר נטילת סיכונים מתוך תקווה ש"לו זה לא יקרה", עליו ניתן היה ללמוד גם מכך שנהג ללא רישיון בתוקף (לסוג זה של קטנוע) וללא "טסט" - נתונים שחזקו את המסקנה שהנאשם התייחס בקלות ראש לכל נושא הקטנוע והשימוש בו. על בסיס האמור לעיל, נקבע שלא נסתרה חזקת המודעות למשמעות ההתנהגות ולתוצאות הנובעות מכך, וכן לא נסתרה חזקת ההתרשלות הרבתי המעידה על היסוד הנפשי הנדרש בנדון. עוד צוין, שלא ניתן לטעון שהמקרה דנן יכול לקיים את רכיבי עבירת הרשלנות, מקום בו הוכח שמדובר בנאשם שהיה מודע לכלל הנתונים הרלוונטיים ובחר באופן מודע לקחת סיכון בלתי סביר מתוך התקווה ש"לו זה לא יקרה".

תסקירי שירות המבחן

6. הנאשם הינן בן 26, רווק, עלה מאוקראינה עם משפחתו בהיותו בן 7 שנים. סמוך לאחר עליית המשפחה ארצה התגרשו הוריו והנאשם גדל עם אביו. לפני מספר שנים נפטר האב ממחלה ואז עבר הנאשם להתגורר עם אמו. הנאשם סיים 12 שנות לימוד וכן שירות צבאי מלא. מאז שחרורו הוא עובד (בשנים האחרונות בשני מקומות עבודה - תמיכה טכנית וכפקיד קבלה בבית מלון) ובמקביל לומד פסיכולוגיה באוניברסיטה הפתוחה, שם הוא אמור לסיים את לימודיו בעוד כשנה. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו ולדבריו הוא לא שקל לעומק את ההשלכות האפשרויות של התנהגותו. כמו כן ביטא אמפטיה למשפחת המנוח וציין כי המנוח היה חברו הקרוב מאז עלייתו ארצה ומותו התקבל על ידו באופן קשה. שירות המבחן התרשם כי תנאי גדילתו לוו בקשיים ומטעמי צנעת הפרט רק אפנה לאמור בתסקיר. כן הובאה ההערכה כי התנהלותו בתחום התעבורה היוותה עבורו חווית ריגוש כמו גם חוויה של פריצת גבולות וחופש וייתכן והיא קשורה למות אביו. שירות המבחן התרשם מצעיר בעל מנגנוני הגנה נוקשים שמתקשה לגעת בעולמו הרגשי ונוטה להדחיק ולמזער את עוצמת הרגשות והחוויות הקשות שחווה כדרך לשרוד אותן. הנאשם שלל צורך טיפולי ושירות המבחן העריך כי הנאשם אינו בשל בשלב זה של חייו להליך שכזה. מתסקיר משלים עלה, שהנאשם הבין כי הוא זקוק לקבלת טיפול אך חרף זאת עדיין חושש מנגיעה בעולמו הרגשי. לכן, גם בתסקיר זה, כמו בראשון, לא הובאה המלצה טיפולית. יחד עם זאת לנוכח גילו הצעיר הומלץ על שילובו בהליך טיפולי במסגרת שב"ס.

ראיות המאשימה לעונש

7. לנאשם אין רישום פלילי "רגיל". הוגש גיליון הרשעות התעבורה של הנאשם (ת/1) ממנו עולה שלחובתו הרשעה אחת המתייחסת לאירוע משנת 2013 בעבירות של התנהגות הגורמת נזק, מהירות בלתי סבירה, גרימת חבלה של ממש ואי האטה בסיבוב. עיון ב"נט המשפט" מעלה כי מדובר באירוע מתאריך 14.2.13.

(כשנה לפני האירוע בעניינו) שהתרחש בכביש עירוני. הנאשם רכב על אופנוע במהירות בלתי סבירה ובהגיעו לעקומה ימינה איבד את השליטה על האופנוע, סטה שמאלה, עלה על שטח הפרדה בנוי, עבר לנתיב הנגדי והתנגש ברכב אחר. כתוצאה מהתאונה נגרמו חבלות לנאשם עצמו ובכלל זאת שברים בצלעות וקרע קטן בכליה. הנאשם נדון ל 6 חודשי פסילה (ולא 60 יום כפי שצוין בטעות בפלט ת/1) וכן לפסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים - קרי, הנאשם ביצע את העבירה בעניינו כאשר היה תחת פסילה על תנאי.

ראיות הנאשם לעונש

8. מטעם הנאשם העיד מר רונן בננקו. הלה הינו חברו של הנאשם, קצין בצה"ל המכיר אותו מאז שלמדו יחד בכיתה ז'. מר בננקו מסר שהנאשם היה תלמיד מעולה בתיכון והינו אדם בעל שאיפות גבוהות מעצמו. לעניין התאונה נמסר כי לאחריה היה הנאשם "שבור" נפשית, התקשה לדבר על האירוע ומסר כי המנוח, אותו הכיר העד, היה חברו הטוב של הנאשם. מר בננקו ביקש שבית המשפט יקל בעונשו של הנאשם.

9. עוד העידה הגב' סנבתו צגייה, שמסרה כי הכירה את הנאשם לאחר שחרורם מהצבא, בהמשך היו לבני זוג ונפרדו בהמשך. מי שהכיר ביניהם היה המנוח, שהיה חברו הקרוב של הנאשם. גם עדה זו מסרה אודות מצבו הנפשי הקשה של הנאשם לאחר התאונה ותיארה כי הקשרים בין הנאשם לבין המנוח היו כשל אחים. העדה מסרה אודות אופיו של הנאשם וכי מדובר באדם אחראי - בעיקר לאחר התאונה, וביקשה את התחשבות בית המשפט בנאשם לעניין העונש.

עיקר טענות המאשימה לעונש

10. המאשימה הפנתה לחומרת מעשיו של הנאשם ולכך כי תאונות הדרכים הקטלניות הפכו, לשיטתה, ל"טרור תעבורתי" שמכה בנו יום יום וגובה קורבנות בנפש. המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שבעבירות בהן הורשע הנאשם והם בטחון הציבור והגנה על חיי האדם ושלמות גופו. נטען, כי על בתי המשפט לקבוע עונשים משמעותיים שיהיה בהם להעביר מסר הרתעתי - הן כלפי הנאשם אך גם כלפי הציבור בכללותו ושהיה בו לתרום למלחמה בתאונות הדרכים. בהקשר האחרון הפנתה המאשימה לפסיקה ברוח זו של בית המשפט העליון ונטען כי במקרים שכאלה יש ליתן משקל מופחת לנתוניו של הנאשם.

11. המאשימה הפנתה לנתוני המקרה הקונקרטי והדגישה כי במקרה דנן נקבע בהכרעת הדין שמדובר בנאשם בגיר שהיה מודע לכלל הנתונים הרלוונטיים (נסיעה במהירות העולה בהרבה על המותר בנסיבות שתוארו בהרחבה לעיל) וכן הפנתה לתוצאה הטראגית של מעשי הנאשם, קרי - מותו של המנוח.

12. בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה המאשימה לפסיקה מגוונת במקרים שהינם דומים לשיטתה, ולו בקירוב, למקרה שבעניינו ובהם נגזרו עונשי מאסר בפועל לתקופות שבין 3.5 ל 7 שנות מאסר ולכן עתרה, לאור הנטען לעיל, למתחם שבין 3 ל 7 שנות מאסר.

13. בהקשר לקביעת העונש בתוך המתחם התייחסה המאשימה לתסקיר שירות המבחן ולכך שלא הובאה בו המלצה טיפולית. משכך, עתרה המאשימה לקבוע עונש חמור ומרתיע בדמות מאסר בפועל בגדר המתחם לעיל, וכן פסילה בפועל לתקופה ממושכת, פסילה על תנאי וכן קנס.

עיקר טענות הנאשם לעונש

14. ב"כ הנאשם אישר כי מדובר באירוע חמור וטראגי וכי רמת הענישה הנוהגת כוללת לרוב רכיב של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. יחד עם זאת, נטען כי הרף התחתון של מתחם העונש צריך להיות 6 חודשים וזאת משום שמדובר במקרה "הקרוב" לעבירת גרימת מוות ברשלנות. בהקשר האחרון הפנה ב"כ הנאשם לנסיבות התאונה.
15. לעניין מדיניות הענישה במקרים דומים, הפנה ב"כ הנאשם למקרים שהינם לשיטתו חמורים ממקרו ובהם נגזרו עונשי מאסר מתונים באופן יחסי, ואם כך היה באותם מקרים, הרי שבעניינו, כך נטען, יש לקבוע מתחם שהרף התחתון שלו הינו 6 חודשי מאסר -

כך, הפנה ב"כ הנאשם לת.פ. (מחוזי מרכז) 36139-03-10 מ"י נ' **ברונפלד**, 22.2.12 שם נגזר עונש של 18 חודשי מאסר שבהיותו שיכור חצה צומת באור אדום, התנגש ברכב אחר וגרם למותו של נהג אותו רכב. [אע"פ, כי על פני הדברים גזר דין זה הינו דווקא החריג המעיד על הכלל, והדבר עולה בבירור מגזר הדין אשר התייחס באריכות לתסמונת הטורט ממנה סובל הנאשם באותו מקרה והשפעתה על מאסרו. ר' במיוחד פסקה 46 לגזר הדין]. עוד הפנה ב"כ הנאשם לגזר הדין שניתן במסגרת ת.פ. (מחוזי נצרת) 206/09 מ"י נ' **וגדי**, 7.4.11, שם נגזרו 18 חודשי מאסר על מי שהורשע בעבירת הריגה ועבירות נלוות אחרות לאחר שנמלט מניידת משטרה במהירות מופרזת, איבד את השליטה על רכבו, התנגש במבנה וכתוצאה מכך נהרג חברו שישב לצדו. [גם מקרה זה מאופיין בנסיבות חריגות לקולא - הנאשם באותו מקרה היה בעת האירוע בן 18 וחודש והובאו ראיות כי היה במעקב וטיפול פסיכיאטרי]. פסק הדין האחרון אליו הפנה ב"כ הנאשם היה ע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מ"י**, 16.11.09 - באותו מקרה הורשע המערער בעבירה של גרימת מוות ברשלנות ונדון ל 8 חודשים. ב"כ הנאשם (בעניינו) טען כי בחר להביא את אותו מקרה, חרף הרשעת המערער בעבירת גרימת מוות "בלבד" משום שלשיטתו נסיבות המקרה שם היו חמורות יותר מבעניינו, אך אציין כי המקרה אינו דומה לעניינו ולו משום העבירה בה הורשע המערער באותו מקרה.

16. ב"כ הנאשם הפנה לנתוניו של הנאשם ולכך כי חרף התנאים בהם גדל (אפנה בהקשר זה לאמור בתסקיר) ושאנים מיטביים, לשון המעטה, סיים את כל המסגרות בהצלחה רבה (12 שנות לימוד, שירות קרבי מלא) וכיום עומד בפני סיום תואר בפסיכולוגיה, כשבמקביל הוא עובד בשני מקומות עבודה. בהקשר זה הוגשו מסמכים בנוגע ללימודיו ושירותו הצבאי (נ/1-נ/2).

ב"כ הנאשם הפנה לנתונים נוספים שיש בהם להביא לקביעת עונש ברף הנמוך שהוצע לעיל, והם הנתונים שעלו בתסקיר שירות המבחן וכן החיסכון בזמן שיפוטי, כאשר בהקשר האחרון הפנה ב"כ הנאשם לכך כי הגם שנשמעו ראיות, הרי שאלה היו רק בהקשרים נקודתיים ועיקר המחלוקת היתה משפטית. כמו כן הפנה ב"כ הנאשם לכך שהמנוח היה חברו הקרוב של הנאשם וגם בכך יש כדי להביא להקלה מסוימת בעונש.

דבר הנאשם

17. הנאשם הביע את צערו העמוק על שהתרחש, ציין כי המנוח היה חברו הקרוב ביותר ותוצאות התאונה ילוו אותו כל חייו. בנוסף, מסר כי הוא מבקש להמשיך בחייו ולהשתלב בחברה מוקדם ככל הניתן.

דין ומסקנות

18. רבות כבר נכתב על מדיניות הענישה בתיקי תאונות דרכים קטלניות - הן בעבירות רשלנות והן בעבירת הריגה. מדובר לא פעם בנאשמים שלמעט הרשעתם בעבירה הנוגעת לתאונת הדרכים הקטלנית הינם נורמטיביים ותורמים לחברה. שוב ושוב חוזרות שאלות יסוד בנוגע לתכליות הענישה. כך גם במקרה

דן, בו מדובר בנאשם צעיר יחסית שאורחות חייו, למעט הפן התעבורתי, הינם תקינים וחיוביים כפי שפורט בהרחבה לעיל.

19. חרף הקושי לגזור עונשי מאסר על נאשמים כנאשם שבפנינו, יש לשים אל נגד עיננו את ערך חיי האדם והעובדה כי לצד נתוני הנאשם, לא ניתן לשכוח את "קולו" את המנוח ומשפחתו וכן יש ליתן משקל לעקרון ההלימה שהינו העיקרון המנחה בענישה ואת יתר עקרונות הענישה. ס' 40 ב' לחוק העונשין קובע כי: **"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"**. סעיף זה משקף את עקרון הגמול שמטרתו לגמול למבצע העבירה על מעשהו ועל פיו ענישת העבריין הינה צודקת ופרי חובה מוסרית, ללא קשר ישיר לסוגיות תועלתניות וייתכן נוגדות. יחד עם זאת, עקרון ההלימה אינו עקרון יחיד ולצדו קיימים עקרונות ענישה נוספים שהינם תועלתניים בעיקרם והם ההרתעה, השיקום וההגנה על הציבור.

20. הפסיקה במקרים שכאלה נתנה דגש זה לעקרונות הגמול וההרתעה. כך בע"פ 8191/08 **גבארה נ' מ"י**, 24.5.10 (עבירת הריגה בהקשר לתאונת דרכים) צוין כי:

"לא נקמנות ולא הרצון לרצות איש הם העומדים לנגד עיניו של בית המשפט בבואו לגזור דינו של עבריין, כי אם השאיפה להגשים את התכליות הניצבות בבסיסו של הדין הפלילי, בכללן תכליות ההרתעה והגמול. על בית המשפט להרים את תרומתו ולשאת במלאכת המאבק הנחוש בתאונות הדרכים, וזאת באמצעות מתן ביטוי לערך קדושת החיים על ידי הטלת ענישה מחמירה . . בשל האמור לעיל, עלה בשנים האחרונות רף הענישה בעבירות מסוג זה . . "

ועל דרך קל וחומר ניתן להפנות להלכה הנוהגת בתיקי גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים. וכך, לדוגמה, צוין בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מ"י**, 16.11.09:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות". (עוד ר' בהקשר זה האמור ברע"פ 2996/13 **נאיזוב נ' מ"י**, 13.8.14).

21. לעניין נסיבות ביצוע העבירה - אין אלא לחזור ולהפנות לעיקרי הכרעת הדין שהובאו לעיל. מדובר במי שרכב על קטנוע, הרכיב את המנוח מאחוריו ונסע במהירות של 144 קמ"ש, מקום בו המהירות המרבית שהותרה היתה 80 קמ"ש. עצם הרכיבה על קטנוע במהירות שכזו היוותה "השתוללות" והנאשם היה מודע לכלל הנסיבות וכן היה מודע לתוצאות האפשריות של מעשיו, אך חרף זאת המשיך בכך מתוך תקווה ש"לו זה לא יקרה". יחד עם זאת, כפי שציין ב"כ הנאשם אכן ישנם מקרים חמורים יותר, ולו מבחינה יחסית, בהם נהגים, לדוגמה, נהגו תחת השפעת אלכוהול, ערכו תחרות, חצו קו הפרדה רצוף או צמתים באור אדום, נהגו במהירות בכבישים שאינם תקינים (ירידה תלולה, חושך, כביש רטוב, וכו'), "זגזגו" בין רכבים, יצאו לעקיפות מסוכנות, ו/או עשו זאת בהימלטם מכוח משטרה שרדף אחריהם. לכן, באופן יחסי בלבד מדובר במקרה שנמצא בחלק התחתון, מבחינת חומרת נסיבותיו, של טווח המקרים בהקשר זה.

22. לעניין רמת הענישה הנוהגת, הוצגה מטעם המאשימה פסיקה שבחלקה הגדול נגעה למקרים בעלי

נסיבות חמורות מבעניינו, או פסיקה שניתנה טרם תיקון 113 ובה מטבע הדברים לא נעשתה הפרדה בין מתחם העונש ההולם לבין קביעת העונש בתוך המתחם כתלות בנסיבותיו האישיות של הנאשם ויתר הנסיבות שאינן נוגעות לביצוע העבירה. מנגד, הציג ב"כ הנאשם מקרים בהם נסיבות אישיות חריגות הביאו לעונשים מקלים במידה יחסית, וגם מקרים אלה אינם מייצגים את רמת הענישה לעניינו. ניסיון להתאים את כלל נסיבות המקרה לפסיקה הרלוונטית ובשים לב להערותי לעיל, מוליך למסקנה כי **מתחם העונש ההולם בעניינו צריך להיות בין 2 ל 4 שנות מאסר.**

23. לעניין העונש שיושג על הנאשם בתוך המתחם, יש להביא בחשבון את הנסיבות והנתונים (רשימה פתוחה) הקבועים בס' 40 יא', המונה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (שרובן נסיבות אישיות הנוגעות לנאשם, אך לא רק). בעניינו, הנאשם הינו אדם צעיר, שחרף נתוני פתיחה שאינם קלים סיים בהצלחה 12 שנות לימוד ושירת שירות צבאי מלא ביחידה קרבית. מאז שחרורו לפני מספר שנים הוא לומד ועובד. נתונים אלה בהחלט עומדים לזכותו. עוד אפנה לאופן הענייני שבו ניהל הנאשם את ההליך וכן אפנה לנטילת האחריות מצדו על מעשיו ולעדי האופי שהרחיבו אודות מצבו לאחר התאונה ועד היום. מנגד, הגם שלחובתו רישום תעבורתי אחד בלבד, הוא נוגע למקרה דומה לעניינו - כשנה לפני האירוע מושא עניינו גרם הנאשם לתאונה כאשר רכב על רכב דו גלגלי (באותו מקרה - אופנוע), וזאת לאחר שנסע במהירות מופרזת. באותו מקרה הנאשם היה היחיד שנפגע. הגם שנדון לתקופת פסילה וכן לפסילה על תנאי, הוא לא הסיק, כעולה מהמקרה הנוכחי, את המסקנות המתבקשות, שב ורכב על קטנוע ללא רישיון נהיגה מתאים וללא "טסט" ובפעם הנוכחית גם סיכן את חברו הטוב אותו הרכיב על גבי הקטנוע. קשה אם כן לטעון כי מדובר באירוע שאינו מאפיין את הנאשם ואף התייחסתי בהכרעת הדין, עוד טרם הייתי מודע להרשעה לעיל, לקלות הדעת שאפינה את הנאשם ביחס לנהיגה בכלל ורכב דו גלגלי בפרט.

24. הנתונים לעיל, שחלקם עומדים לזכותו של הנאשם וחלקם לחובתו, בצירוף עקרונות הענישה הכלליים בעבירות מסוג זה ובשילוב נתוני הקונקרטיים של האירוע וכן הרצון לקבוע עונש מידתי ובשים לב לנתוני החיוביים בכללם של הנאשם ולהשפעותיו השליליות של מאסר בפועל על מי שלא ריצה מעולם מאסר, ולנוכח הכלל כי הענישה הינה אינדיבידואלית, כל אלה הביאו אותי לקביעת רכיבי הענישה הבאים:

- מאסר בפועל לתקופה של 30 חודשים.
 - הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 12 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת הריגה, לפי ס' 298 לחוק העונשין.
 - פסילה מלקבל ולהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 שנים החל ממועד השחרור מהמאסר.
- הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון בתאריך 3.9.17 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.**

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשב"ס.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, י"ט תמוז תשע"ז, 13 יולי 2017, בהעדר הצדדים.

